

El Loco i els borratxos diuen les veritats

Loquillo va oferir un potent concert dilluns al festival de la Porta Ferrada

El Loco i els borratxos diuen les veritats

Loquillo va presentar dilluns al festival de la Porta Ferrada els temes del seu nou disc, «Viento del Este», però sobretot va fer vibrar els assistents amb clàssics com «La mataré» o «Cadillac Solitario». El públic, eufòric, va acabar saltant i cridant davant d'un Loquillo que va oferir dues hores de concert en què va comptar amb Izal i Elefantes com a teloners. Tota una demostració que l'art no ha de ser políticament correcte.

ALBERT SOLER SANT FELIU DE GUÍXOLS

Després de molts anys de concerts a Cap Roig, s'agraeix que, a causa del bon comportament en l'any en curs o perquè el director va considerar que el meu suplici era suficient, m'enviessin a Porta Ferrada. I no a qualsevol concert sinó al de Loquillo, al qual ja vaig gaudir en concert a les casernes de Girona, en temps llunyà en què l'ajuntament promovia i/o tolerava concerts, els joves es divertien sense sortir de la ciutat i els veïns eren prou tolerants per permetre una mica de disbauxa nocturna. Aquí tocaria escriure que m'he fet vell, però la que se n'ha fet és Girona.

Comparat amb Cap Roig, Porta Ferrada és Woodstock. Aquí la gent salta i balla davant de l'escenari, s'asseu a terra, se serveix cerveses de la barra, vesteix com acabada se sortir de la platja i, en definitiva, no està més preocupada per ser vista que per disfrutar del concert, com és tradició a Cap Roig, on, tothom assegut, l'únic que balla és alguna cabellera perfecta onejant de costat a costat per mostrar al respectable que ha passat per Raffel Pagès aquella mateixa tarda. A Porta Ferrada no falta més que algú liant-se un porro per retornar-nos al temps que els concerts eren concerts. He dit falta? Al meu costat dues rosses n'acaben d'encendre un. I més enllà un grup de quarentons, un altre. L'olor de marihuana i haixix serà una constant durant tot el concert. La diferència entre Porta Ferrada i Cap Roig és la mateixa que entre anar de vacances a Cuba o al Vaticà: sí, aquí tot és molt maco i està mot ben posat, però a veure: on són el rom i les mulates?

Fa anys, el DJ del bar de nit que freqüentava saludava la meua arribada punxant La mataré. No és que em tingués per psicòpata. És que sabia que aquella història d'amor que s'enfila fins que el protagonista demana trobar l'antiga estimada una vegada més, només una, per matar-la i que almenys un cop es commogui, a qui commovia era a mi. Una peça així avui seria cremada en foguera pels neopuritans. Però qui ho diu, que l'art hagi de ser políticament correcte? No en Loquillo, per descomptat, que fuma a l'escenari i vol un camió per escopir els urbans i «a mi chica meter mano». O que es vanta que acaba de marxar «la última rubia que vino a probar el asiento de atrás» del seu Cadillac.

Amb la cresta ja molt més blanca que negra, Loquillo s'ha envoltat d'un dream team més que d'una banda. Amb només mig dels quatre guitarres que l'acompanyen -o sigui, amb un de mancat-, jo que mai no he cantat em veig capaç de pujar a un escenari i guanyar-me la vida. L'única precaució a seguir en un concert del Loco és no posar-se a primera fila: ignoro si és per l'entusiasme o per qüestions d'edat, és un aspersionador de quasi dos metres escopint saliva en cada cançó, sense necessitat d'urbanos a prop. Per als mitòmans pot ser un plaer, però jo prefereixo arrencar-me uns metres enrere i acabar amb la closca seca. Va començar amb temes del seu nou disc (suposo) tan personals que semblen una declaració d'intencions, quan no un desafiament a processistes crítics amb les seves opinions, com quan s'atribueix «la disidència como método de mi existencia». No puc menys que identificar-me amb algú que entre escopinyades sembla dirigir-se'm quan canta «mi patria son sus caderas, sus labios rojos mis banderas». Rojigualdes? Estelades? No em feu riure. Ni a Loquillo.

Acostumat a ensopegar amb cantants que entre cançó i cançó filosofen com Paulo Coelho, és d'agrair un que no diu ni mu en tota la nit, ni per presentar els temes. Loquillo, com Messi, parla on ha de parlar, i en escopir tampoc no li va a la saga. Tanta eufòria es respirava que em vaig descobrir a mi mateix saltant i cridant «sólo quiero matarla» al costat de centenars de persones que tenien el mateix desig homicida. La meua objectivitat de crític, a la claveguera. La cosa va acabar amb el que ja és un himne, Cadillac solitario. Perquè tots ens hem desesperat, amb Cadillac o sense, per haver sigut rebutjats. Igual que, ehem, hem desitjat matar «a punta de navaja, besándola una vez más» qui es va riure de nosaltres mentre l'estimàvem. Veritats com punys. Així es fan els himnes.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/estiu/2016/08/03/loco-borratxos-diuen-veritats/797254.html?utm_source=rss